

Dues mirades

Trierweiler

JOSEP MARIA **Fonalleras**

En una llibreria de París han penjat un rètol que diu: «*Désolés. Nous n'avons plus le livre de Valérie Trierweiler* MAIS il nous reste des ouvrages de Balzac, Dumas, Maupassant, etc.». El *désolé* francès és molt visual. Un *em sap greu* català quasi sembla, a França, un drama hel·lènic. Penses, no n'hi ha per tant, però ells són així. Estan desolats perquè ja no tenen més llibres de l'exdona d'**Hollande**, però proposen als compradors altres títols menors, que no es venen tant com els de **Trierweiler** però que corresponen a escriptors que són a La Pléiade, el territori on habiten els clàssics.

La broma fa riure i també fa plorar, com passa sempre que una efervescència editorial de to menor arracona els grans novel-

listes. Mana el morbo, i aquesta vegada es ven com xurros perquè s'hi ajunten les dues coses que atrauen més la xafarderia dels humans. El sexe i el poder. **Hollande** hi ha sortit retratat com un personatge altiu que menysprea els pobres (els *#sens-dents* que han fet furor a les xarxes), i també com un tipus que té ben poca consideració per la persona amb qui comparteix, almenys, l'habitació. Fantasma d'altres dones (passades i futures) s'instal·len a la ment de **Trierweiler**, que maquina la venjança pitjor: la dissolució política i moral del president de la República. Aquí sí que *désolé* és molt més que una excusa educada. És, per a **Hollande**, la fotografia íntima de la seva davallada. ≡

Fel·lació i delació

EMMA **Riverola**

Sexe i poder són, com assenyala l'amic **Fonalleras**, dos ingredients bàsics de les xafarderies més sucoses. Si **François Hollande** ha de maleir el dia que va conèixer **Valérie Trierweiler** o **Julie Gayet**, o potser a si mateix, una cosa semblant li deu estar passant al clan **Pujol**. Com si no n'hi hagués prou amb la marea d'informacions que despullen dècades arcerades per paradisos fiscals, comencen a gotejar rumors que assenyalen la intervenció de diverses dones en els moments clau del blanqueig. Dones, nòvies o amants convertides en pantalles o coartades de moviments delictius. Per a les sorpreses orelles dels ciutadans, tot va començar amb **María Victoria Álvarez** i la conversa de La Camarga. És difícil predir si avui sa-

bríem les (poques) coses que sabem sense la seva intervenció. Amb ella vam descobrir que hi havia qui viatjava amb les maletes plenes de bitllets, que polítics de diversos colors ho sabien i callaven i, sobretot, vam comprovar el poder d'una amant ferida. Sembla que el club de desenganyades és ampli i que algunes estan o han estat disposades a desentranyar els secrets més foscos de la família.

Davant de tanta xivatada costa entendre per què aquests homes tan poderosos es converteixen voluntàriament en vulnerables. O estan bojament enamorats o se senten tan superiors que creuen que la traïció és impossible. És un cop per al seu orgull descobrir la fina línia que separa la fel·lació de la delació. ≡

Petit observatori

JOSEP MARIA **Espinàs**

Espanya s'ha destapat a Holanda

Ja és sabut que les fòbies són perilloses per als que en són víctimes. I també per als qui pateixen i es veuen agredits per aquesta pertorbació psíquica.

Els lectors d'aquest diari han conegut, perquè ho han explicat tots els mitjans de comunicació, la lamentable actuació del Ministeri de l'Interior espanyol i de la Institut Cervantes amb motiu de la presentació a Holanda de la traducció a l'holandès de la novel·la *Victus*, d'**Albert Sánchez Piñol**.

Prohibir que se celebri a Utrecht un acte cultural com és la presentació d'un llibre, cosa que es repetirà en cada país on el llibre *Victus* sigui editat, em recorda els temps d'aquella censura policial que vam viure.

Els holandesos han quedat escandalitzats per la decisió espanyola. ¿S'ho han pensat bé els responsables de la prohibició? ¿No els ha passat pel cap que aquest llibre de gran èxit seria presentat no solament a Holanda, sinó també en una llarga llista de paï-

Prohibir que 'Victus' es presentés a Utrecht recorda els temps de la censura policial

sons on serà traduït? ¿Està disposat el Govern espanyol a actuar com un intrús policial davant tots els centres culturals d'Europa en els quals es presenti *Victus* en la llengua de cada país?

Quan hi ha una aversió apassionada i obsessiva, els metges diagnostiquen que estan davant d'una fòbia. Com es comprèn, el món cultural holandès està indignat i parla de dictadura. Jo fullejo *El llibre negre de Catalunya*, de **Josep M. Ainaud**, i em trobo amb una ordre del Consejo de Castilla, del 1715, que mana que «s'esborrin de la memòria dels catalans tots els seus usos i costums».

Era pocs mesos després del 1714. Han passat 300 anys, i ara un Govern espanyol torna a dictar què s'ha d'esborrar de la memòria dels catalans. Que els editors holandesos –i els anglesos, els francesos, els alemanys, etcètera– s'aguantin. Interessar-se per conèixer un moment històric de Catalunya és pecat.

Libres fora! ≡

El debat sobre la sostenibilitat de les polítiques socials

L'Estat del benestar viable

Es poden implantar criteris d'estalvi i benefici juntament amb els de justícia, equitat i solidaritat

TERESA **Crespo**

Últimament han sorgit nombrosos detractors de l'Estat del benestar i es parla molt del model de societat que representa –aquell en què l'Estat assumeix unes responsabilitats respecte de les persones que viuen al país, reconegudes com a subjectes de drets i d'obligacions, i regula les condicions que permetin una redistribució de la riquesa capaç de desenvolupar una societat més justa i cohesionada, que assegurui les condicions per a l'exercici de la plena ciutadania– contraposant sempre el que és desitjable amb el que és viable en l'actual model econòmic. Sempre m'he preguntat per què no s'introdueixen altres conceptes, com els de justícia, drets de ciutadania o prioritats pressupostàries, en aquests discursos. Sembla que la viabilitat i la sostenibilitat només es contemplen des d'una part del binomi economia-Estat del benestar, i només es parla de la modificació dels factors que fan referència a la primera part.

NO S'ESTAN introduint en aquestes anàlisis nous factors econòmics que avalarien la inversió en projectes socials, com el de calcular l'impacte d'aquests projectes. Hauríem d'acostumar-nos a analitzar què significa, no només soci-

alment sinó també des del punt de vista econòmic, impulsar cert tipus de programes socials. Estem parlant d'inversions amb un retorn, fins avui molt poc quantificat i contemplat, que ens permetria introduir elements de gran valor des de la lògica purament economicista que avui predomina, i que només es fixa en paràmetres monetaris.

Si la realitat ens diu que el que preocupa de forma prioritària són les qüestions econòmiques, hauríem d'oferir arguments que justifiquin unes determinades polítiques socials també des d'aquesta perspectiva. A més a més de considerar els beneficis socials, s'hi afegirien factors com quin estalvi s'obté a mitjà o llarg termini invertint en un projecte determinat, com s'optimitzen i gestionen els recursos disponibles, quin nivell d'ocupació genera, o quina aportació representa al PIB nacional.

Estic d'acord a incorporar aquesta nova òptica econòmica a l'àmbit social i implantar criteris de rendibilitat, estalvi i benefici juntament amb els arguments de justícia, equitat i solidaritat; però no estaria tan d'acord en les habituals crítiques a la despesa social que recomanen, a favor de la sostenibilitat, revisar-lo i debilitar-lo sense qüestionar el sistema econòmic ni el sistema fiscal, que constitueixen l'altra part de l'equació. Equilibrar ingressos i

FRANCINA CORTÉS

despeses per la via de fixar altres prioritats, altres inversions i una recaptació més gran mitjançant una fiscalitat més adequada, amb més capacitat redistributiva, significaria augmentar l'aportació econòmica dels que tenen més i no deixar cap possibilitat d'eludir aquesta obligació. Això implica disposar dels instruments necessaris per al control del seu estricte compliment, a la vegada que s'eliminen exempcions i bonificacions que només afavoreixen uns quants –que són justament els que menys ho necessiten– i s'eviten situacions alegals derivades d'esquivar aquesta obligatorietat.

Em pregunto per què sorgeixen tantes veus argumentant que l'Estat del benestar no és viable i advocant per reduir, i fins i tot destruir, un model concebut per aconseguir una societat més equitativa que es va començar a construir fa uns anys

i que no està ni tan sols plenament desenvolupat. La crisi ens obliga a revisar molts aspectes del model, com són algunes polítiques socials, certs criteris d'universalitat o les maneres de gestionar els recursos, però no s'hauria de renunciar a una mirada més global i àmplia del binomi esmentat, que ens obliga a revisar també moltes pràctiques i veritats acceptades de la nostra economia actual.

DES D'AQUESTA mirada no puc evitar citar l'evasió fiscal, els guanys sense esforç, purament especulatiu, les relacions de poder que han permès acumular fortunes i que han generat una societat corrupta a la qual sembla que ens hàgim habituat; gairebé ni es qüestionen, i molt menys es castiguen, aquestes pràctiques, permetent la impunitat dels seus autors. Mentrestant, uns quants milions d'euros destinats a la població més vulnerable s'utilitzen per criticar la suposada droperia de les persones beneficiàries de prestacions socials i s'especula sobre el frau que algunes hagin pogut practicar.

Hauríem de revisar la vara de mesurar les actuacions de la ciutadania, l'acció de govern i el marc legal del nostre sistema econòmic i social. És clar que no s'apliquen uns criteris coherents, i amb les polítiques socials i econòmiques dels últims anys s'està creant una societat cada dia més desigual i més injusta. ≡

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS).